

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. V. Commissio sive dispensatio pontificia administrandi
Sacramentum Confirmationis non expirat morte Pontificis. Nequit fieri
alteri quàm Sacerdoti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

Concilio abrogatus fuit mos Græcorum conficiendi Eucharistiam in fermentato? Minimè.

Profitetur ergo Imperator Eucharistiam in aximo confici scilicet in Ecclesia Latina, & similiter in Ecclesia Latina conferri Sacramentum Confirmationis per manûs Episcoporum: Num propterea abrogata consuetudo Græcorum confirmandi per impositionem manuum Presbyterorum? Nequaquam.

Attendite verba, quibus Imperator concludit suam professionem: *Rogamus magnam Sanctitatem vestram, ut Ecclesia nostra Græcorum dicat sanctum Symbolum, sicut dicebat hoc ante schisma usque in hodiernum diem, ut permancamus in ritibus nostris, quibus utebamur ante schisma, qui scilicet ritus non sunt contra supradictam fidem, nec contra divina precepta, nec contra doctrinam novi & veteris Testamenti, nec contra sanctum Concilium universalem istorum Patrum approbatorum, à sanctis spirituali dominatione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ celebratis. Hoc igitur non grave est vestre magnæ Sanctitati, nec massuetum, & nobis nunc difficile, propter infinitam multitudinem populi.*

Porrò in rescripto Pontificis ad eundem Imperatorem, & alio ad ejus filium, nihil est, quod vel leviter indicet id, quod de ritibus conservandis exposcitur, fuisse denegatum: Immo fuisse indultum non parùm probatur ex confessione Eucharistiæ in fermentato.

Hæc de commissione Episcopali apud Ecclesiam Græcam, & consuetudine confirmandi per manûs Presbyterorum; qui plura voluerit adeat Basilium Pontium loco supra memorato.

Redeo ad commissionem Pontificiam, & quæro Primò, an si non liceat, saltem valeat sine justa causa? Secundò, an expiret morte committentis? Et Tertio, an alteri fieri possit quàm Sacerdoti? Ut autem ab illis, quæ faciliora sunt & magis certa incipiam: Respondeo ad 2. & 3.

CONCLUSIO V.

Commissio sive dispensatio Pontificia administrandi Sacramentum Confirmationis non expirat morte Pontificis. Nequit fieri alteri quàm Sacerdoti.

Posterioris partis ratio est; quia non legitur Papam aliquando illam potesta-

tem concessisse Clerico inferioris gradus, minùs laico. Quod argumentum negativum magis hæc obtinet, quàm in alijs materijs; quia ex praxi Ecclesiæ præcipuum sumitur argumentum asserendi, Pontificem validè hoc Sacramentum committere simplici Sacerdoti; ex illa quippe sola colligimus voluntatem Christi, quæ est ratio à priori.

Planè autem conveniebat, ut qui habet potestatem propinquam in corpus Christi verum, haberet saltem remotam in corpus fidei, Christi mysticum, etiam quoad ministerium hujus Sacramenti, quoniam licet non necessarium per se, interdum tamen per accidens, & semper valde expediens utilitati fidelium.

Si inferas: ergo etiam habet potestatem remotam ordinandi Sacerdotes, vel Diaconos.

Resp. neg. conseq. quia nullibi legitur illis concessa talis potestas propinqua, saltem conferendi Ordinem sacrum Sacerdotij nam de Ordine Diaconatus, aliqui dubitant; & nos cum illis, ut proprio loco videbimus. Deinde par non habet potestatem in parem; & Diaconus cum sit immediatus minister Episcopi, ab illo congruit eligi, & non ab inferiori.

Nec obstat quòd unus Episcopus ordinet alium, quoniam nullus datur ipso superior; & ita fieri posse docet praxis Ecclesiæ.

Venio ad priorem partem, cujus ratio petitur ex cap. *Si super gratia* 11. de Offic. deleg. in 6. ubi generaliter statuitur gratiam (qualis est præles commissio) non expirare morte concedentis ibi: *Vi sunt ipsa gratia licet nondum sit in eius executione processum morte non perimitur concedentis; sic nec etiam re integrè perimatur executoribus data potestas, quam veluti gratia predicta accessoriam, naturam sequi congruis principalis. Ubi cum jus non distinguat, nec nos debemus distinguere, nisi ratio cogat.*

Et quamvis jura videantur loqui in casibus particularibus, tamen non utuntur ratione aliquâ pertinente ad solos illos casus; sed magis formâ concessionis, quæ in omnibus est eadem. Quæ ergo ratio istius juris? Ne gratiam eandem vel reddi quandoque omnino inuilem, vel ipsius effectum in tempus longius (cum illius dispendio cui facta extitit) differri contingat. Ita Bonifac. VIII.

Cæterùm quòd aliqui dicunt, textum illum loqui in materia beneficii, fallum esse probant verba textus: *Si super gratia cuiquam ab Apostolica sede facta executoris fuerint deputati, æquum esse censemus, ut sicut ecc. ut supra;*

Quis loquitur de Ecclesia Latina.

Unde expicit conservationem veterum rituum.

Quæ non fuit negata à Pontifice, sed potius indulta, ut patet ex confessione Eucharistiæ in fermentato.

70.

71. Commissio Confirmas.

supra; in quibus patet nullam fieri mentionem beneficii; unde & Titulus illius capituli sic habet: *Executor super gratia facta datus à Papa &c. non dicit; super gratia beneficii; sed simpliciter, super gratia, scilicet quacumque.*

Et ut sic esset, si gratia in materia ambitiosa, quæ ab omnibus reputatur odiosa, non expirat morte concedentis, quantum minus in materia favorabili, qualis est administratio Sacramentorum?

Profecto nullum jus positivum offendi potest, quod in tali materia limitat concessionem absolutam privilegij ad vitam concedentis. Faveatque ratio naturalis dicans Pontificem talem posse habere voluntatem.

Unde quando restringere vult gratiam privilegij, addit ly *Ad beneplacitum meum, Quamdiu voluero*, aut similem particulam, quæ expressè significet gratiam cum morte concedentis expirare. Quando ergo absolute concedit (de qua concessione intelligo nostram responsum) absque hujusmodi particulis, evidens signum est, quod velit voluntatem suam valere, etiam post mortem, juxta Reg. juris 16. de Reg. Juris in 6. *Decet concessum à Principe beneficium esse mansurum.*

75. Hanc doctrinam aliqui limitant, nisi solum datum esset mandatum, certas aliquas personas confirmandi; hoc enim morte concedentis expiraret, argumento cap. 36. de Præbendis in 6. ibi: *Secus si super provisione certa persona facienda sit data*

potestas eidem non ob suam, sed eius cui provideri mandatur gratiam vel favorem: illa quidem expirat omnino, si concedens re integrè moriatur.

Respondeo materiam beneficalem (de qua sola agitur in illo textu, ut ex verbis patet) utpote ambitiosam, odiosam esse; adeoque stricti juris, ac proinde dispositionem in illa specialiter factam minime extendi debere, aut communicari materię favorabili, qualis est administratio Sacramentorum; *Ne gratiam eandem (utor ratione Bonifacij supra allegata) vel reddi quandoque omnino inutilem, vel ipsius effectum in tempus longius (cum illius dispensatio cui facta extitit) differri contingat.*

76. Si dixeris: potestas illa confirmandi non est gratia, seu privilegium concessum, sed tantum concedendum; etenim cum non sit data in favorem confirmandi, respectu illius non habet rationem privilegij; non etiam respectu confirmandi; siquidem ille nullum adhuc jus

acquisivit, sed tantummodo via parata est ad gratiam obtinendam.

Respondeo: quid si Pontifex committeret potestatem confirmandi nullam personarum facta expressione, equidem in favorem dumtaxat confirmandorum; num propterea talis delegatio non esset gratia concessa, sed solum concedenda?

77. Esset, inquis; gratia concessa; quia particularis intentio Principis nequit mutare naturam rei secundum se. Jam autem potestas generalis confirmandi ex natura sua est verus favor simplicis Sacerdotis, cui committitur.

Optima responsio. Sed interrogo rursum: quidni etiam potestas restricta sit verus favor, quamvis non tam magnus? Siquidem sine illa invalidè confirmat, & habità liberè utitur. Aut si necessariò confirmat hanc particularem personam, quomodo jam non est gratia facta ipsi confirmando? Etenim ante effectum istius privilegij, acquisivit strictum jus ad illum obtinendum. Sed de hoc impræsentiarum sitis, quia propria ejus tractatio spectat ad materiam de privilegij.

Supereft prima questio; an videlicet commissio administrandi Sacramentum Confirmationis facta simplici Sacerdoti si non liceat sine justa causa, saltè valeat? Communior responsio est

CONCLUSIO VI.

Pontifex graviter peccat delegando sine justa causa potestatem administrandi Sacramentum Confirmationis simplici Sacerdoti. An autem quod factum fuerit valeat, sub iudice lis est.

78. Prima pars non indiget probatione: siquidem talis delegatio est abusus jurisdictionis, quæ data est à Christo Pontifici, non in destructionem, sed ædificationem; præsertim cum cedat aliquo modo in præjudicium ministri Ordinarij. Itaque congruum regimen Ecclesiæ requirit justam causam, saltè ad licitam dispensationem. Unde appositè Concil. Florentinum: *Legitur, inquit, aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & urgente admōdum causa &c.*

PPP

Quòd

Non potest offendi ul- lum jus po- sitivum. quod limi- rat conce- sionem ab- solutam privilegij ad vitam conceden- tis.

Regula Juris 16. in 6.

Excipiunt aliqui, si so- lum esset mandatum aliquas per- sonas Con- firmandi argumento cap. 36. de Præben. in 6. Sed hoc jus tantum lo- quitur de materia be- neficiali.

76. Instantia.

Solutio.

77.

78. Pontifex sine causa committens Confirmationem graviter peccat.